

VOLLEDIG VERKNIPT

Redactie: Sabine Mourits

Correctie: Suzanne van Bilderbeek

Omslagbeeld: Magdalena Russocka via Trevillion Images

Ontwerp en vormgeving: Hannie van den Berg

Auteursfoto: Liberty Biesma

Drukwerkbegeleiding: PrintSupport4u

NUR 332

ISBN 978 90 83263 72 4

Eerste druk

© 2023 Dennis Biesma

Palm Uitgevers

Niets uit deze uitgave mag openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DENNIS BIESMA

VOLLEDIG VERKNIPT

PALM
UITGEVERS

Ik denk, dus ik ben
René Descartes

Wij denken, dus wij zijn
Lara Jade Cains

1976

Het natuurkundig congres in Cambridge is al jaren een deftige aangelegenheid. Wetenschappers pronken met revolutionaire ontdekkingen en investeerders zoeken naar toekomstig fortuin. Het zondagprogramma wordt afgesloten door Francis Crick. Hij vertelt over hoe hij de bouwstenen van het menselijk DNA ontrafelde en deelt zijn hypothese over de toekomst. Bewust mijdt hij de term eugenetica, daar had Alexander Graham Bell ruim vijftig jaar geleden zijn handen al aan gebrand.

Toch realiseert hij zich heel goed dat als je woorden als DNA en bouwstenen noemt, het publiek zelf die relatie legt. De wetenschap gaat de biologische samenstelling van de mens bepalen. Wil je een kind met blauwe ogen? Geen probleem. Slim en atletisch? Komt voor elkaar. Als je eenmaal weet welke erfelijke eigenschap door welk element wordt beïnvloed, is het een kwestie van tijd voordat je die kennis in je voordeel kan toepassen.

Na afloop omarmt de rook van dure sigaren de ornamenten op het bijna acht meter hoge plafond. Prestigieuze hapjes worden uitgedeeld aan bezoekers van over de hele wereld. Met een trotse blik loopt hij rond in de koningszaal, die verlicht wordt door zestien kolossale kroonluchters. Francis schudt vele handen en praat met verschillende journalisten en vakgenoten. Hij vulde het middagprogramma met ruim tweeduizend aanwezigen en krijgt nu de volledige aandacht.

De komende maanden zal zijn naam rondgalmen in kranten, tijdschriften en verhitte discussies. Zijn onderzoek is baanbrekend en vernieuwend.

Na twee uur zoekt Francis de rust op, ergens in een hoek van de zaal. Hij zakt in een leren fauteuil en steekt zijn hand op naar een serveerster. Nog voordat ze reageert, gaat er iemand tegenover hem zitten. Een jongeman wiens uiterlijk afsteekt bij de massa. Hij draagt een rood gilet, een minuscule bril en een geruit overhemd. Door zijn opgestroopte mouwen komt hij zowel nonchalant als zelfverzekerd over.

‘Mijn naam is Joseph Werner. Ik ben Egyptoloog.’

Uit beleefdheid steekt Francis zijn hand uit.

‘Uw lezing intrigeerde mij. Meer dan ik had verwacht.’

‘Het is een controversieel onderwerp, daar ben ik me volledig van bewust.’ Het standaardantwoord dat Francis geeft, al bijna de hele avond.

‘Mag ik gebruikmaken van uw intellect en u een vraag stellen waarover u ongetwijfeld nooit heeft nagedacht?’ Joseph kijkt naar de serveerster, die naast hen opduikt.

‘Joseph Guy VSOP alstublieft, tweemaal,’ zegt hij tegen de jongedame met een witte blouse en een zwart kokerrokje.

De serveerster knikt en snelt weg.

‘U had het in uw lezing over de bouwstenen van de toekomst, maar hoe zit het met de bouwstenen uit ons verleden? Het oude Egypte is meer dan piramides en speculatieve verhalen, het herbergt de verloren kennis van wie de mens ooit was.’ Joseph pakt een plat doosje uit zijn binnenzak. ‘Sigaar? Handgedraaid uit Colombia.’

Met een glimlach gaat Francis op het aanbod in. Hij wacht tot de lucifer ontvlamt en langzaam het uiteinde van de sigaar verwarmt. Hij blaast zachtjes en neemt vervolgens een lichte

haal. 'Waar denkt u precies aan? Het onderwerp intrigeert me wel.' Een perfecte cirkel van rook stijgt op en hij laat zich onderuitzakken in de Chesterfield.

Joseph neemt ook een trek. 'De technologie van destijds is niet eens ontrafeld en we zijn al bezig met het hier en nu. Er zijn twintig meter hoge obeliskken gevonden met een snij-precisie die wij met onze moderne technologie niet kunnen evenaren. Er zijn zware objecten verplaatst over duizenden kilometers en we kunnen nog steeds niet verklaren hoe ze dat gedaan hebben. Er is kennis verloren gegaan. Misschien wel meer dan kennis.'

Francis draait zijn sigaar af in de glazen asbak. 'Zeer interessant inderdaad, maar wat brengt jou met dit onderwerp naar dit congres? Wat hoop je te vinden?'

Er worden twee glazen op tafel gezet. De serveerster maakt een geruisloze buiging.

Een zelfingenomen lach trekt over het gezicht van Joseph. Hij pakt het dichtstbijzijnde glas, neemt een slok en leunt achterover. 'In uw lezing had u het over de bouwstenen van de toekomst. Ik geloof dat er vroeger goden op aarde leefden. Wat zou u ervan vinden als wij die terugbrengen op aarde? Ik heb toegang tot Egyptische pronkstukken, het DNA van mummies, van ver voor Christus werd geboren. Goden of halfgoden. Een unieke kans. Het is geen toeval dat wij elkaar vandaag ontmoeten. Uw kennis van het menselijk DNA. Mijn kennis van het verleden. We hoeven het alleen maar te bundelen. Wat denkt u ervan? Mag ik u binnenkort een voorstel sturen?'

Heden

Het halfje begint langzaam te werken. De kleuren in de kamer worden feller en de zwarte spaghettibandjes van Lottes topje trekken mijn aandacht. Op haar beide schouders zit een moedervlek en het valt me nu pas op dat ze beide links van haar bandjes zitten. Toen ik vier maanden geleden een kamer bij haar huurde, wist ik dat ik mezelf op glad ijs zou begeven. Nu ik een poging doe om haar moedervlekken in een symmetrische perfectie te positioneren, weet ik dat ik gelijk had.

‘Je handen zijn lekker koel. Wacht even, ik draai me om.’ Ze staat op en laat zichzelf met haar rug naar me toe op de bank ploffen. ‘Ga door, dit is lekker.’

Mijn vinger speelt met de sluiting van haar ketting en glijdt via donzen rughaartjes naar de haakjes van haar bh.

Ineens verschijnt Manon op mijn netvlies, zes jaar geleden. Er stonden ijskristallen op het schuine dakraam en op de achtergrond klonk *No Ordinary Love* van Sade. De brandende Rituals geurkaars – die ze me die dag cadeau had gedaan – vulde de ruimte met witte bloesem, warme kruidige elementen en zachte vanille. Ze kronkelde onder mijn vingertoppen en neuriede zachtjes met de muziek mee. Het was hemels.

Ik verdring de gedachte en leg mijn andere hand op Lottes schouder. Ze kreunt en ik bijt zachtjes op mijn lip. Haar bijna zwarte haar glijdt als zijde langs mijn vingers. De Rituals kaars uit het verleden maakt plaats voor de lichte appelgeur

van de shampoo die ik vorige week heb gekocht. Ze laat zichzelf achterovervallen en ik sla mijn armen om haar heen.

‘Ik hou van je, dat weet je toch?’

De kamer wordt troebel, ik wend mijn blik af en haal diep adem om mijn tranen tegen te houden. Ze ziet het niet, maar het komt te dichtbij. Ik heb dit eerder gehoord. Mijn hand gaat door haar zachte haar en ze deint met elke beweging mee. Ik sla mijn rechterbeen om haar heen en ze masseert me naar haar toe. De sensatie trekt omhoog en ik kreun met haar mee.

In een vlaag van een herinnering zie ik hoe Manon met haar tong langs haar tanden gleeed. Zo fucking sexy.

Ik geef me over en laat mijn hand langs Lottes borst glijden. Heel subtiel, maar ze kronkelt.

Spontaan krijg ik zin in nog een halfje, ik wil dit vasthouden. Mijn lichaam tintelt en ik draai haar om zodat we in elkaar verstrengeld en op onze zij liggen. Haar warme ademhaling raakt mijn lippen en ik krijg een onweerstaanbare drang om haar lipgloss niet alleen te ruiken, maar ook te proeven. Ik leun iets naar voren. Onze lippen raken elkaar en ik streel met mijn tong over mijn eigen lip. Meteen daarna zoen ik haar. Ik wil zo graag genieten, maar ik moet huilen en mijn lichaam schokt. Jezus, wat is er mis met mij?

Het kost even voordat ze het merkt, ze trekt zichzelf naar achteren en wrijft een traan uit mijn ooghoek. ‘Wat is er? Doe ik iets verkeerd?’

Ik raap mezelf bij elkaar en mompel: ‘Nee.’ Niet nu. Ik wil genieten, het is te lang geleden. Ik weet dat het egoïstisch is en dat ik hier spijt van krijg, maar het boeit me niet. ‘Alles is perfect.’ Ik doe een greep naar de tafel, stop het tweede halfje in mijn mond en werk het weg met een slok wodka.

‘Ik wil ook.’

Ze rekt zich uit en ik volg haar slanke arm die de xtc wegspoelt met het glas dat ze ongecontroleerd uit mijn hand trekt.

Wat een ironie. Een paar uur geleden kwam ik na drie jaar Christiaan weer tegen, mijn vroegere psychiater. Ik zei dat het goed ging. Ik had mezelf onder controle. En nu gooi ik drugs achterover, spoel het weg met wodka en heb Manon, die zeker de helft van de reden was dat ik hem destijds bezocht, vervangen door een surrogaat. Maar het interesseert me niet. Niet op dit moment. Morgen heb ik spijt, maar morgen is morgen. Nieuwe dag, nieuwe zorgen.

Lotte gaat overeind zitten en trekt haar topje uit. 'Ik krijg het ineens heet. Heb jij het niet warm?'

Warm? Ik sta in de fik. Ik knik en speels trekt ze mijn shirt omhoog. Met haar vinger draait ze een rondje om mijn navel en in gedachten doe ik hetzelfde met haar tepel.

Ik laat haar mijn shirt volledig uittrekken en val tegen haar aan. Onze huid plakt een beetje aan elkaar van het zweet.

'Ik ga morgen langs het politiebureau.' Geen idee waarom ik dit zeg.

'Het politiebureau? Waarom dan? Wat ga je daar doen?' Ze klinkt slaperig, dromerig en speelt met het bandje van mijn bh, zoals ik eerder bij haar deed.

'Christiaan zei dat het goed zou zijn voor me. Dingen afsluiten.' Ik beantwoord haar zoen, maar de passie is weg. Kutzooi.

'Christiaan de zielenknijper?'

'Die ja.'

'Wat zei hij dan?'

'Ik heb je toch weleens verteld dat ik bang was dat ik iemand iets had aangedaan?'

Ze humt, maar mijn woorden komen niet meer aan. Misschien hadden we die tweede pil toch niet nodig.

De warmte en mijn drang naar intimiteit stijgt, maar toch vertel ik haar over de avond na een groepssessie bij Christiaan. Hoe Lucas, een van zijn andere patiënten, me volgde tot in het park. Dat hij me achterover trok, dat ik gilde en dat Jade, de stem in mij, ook gilde.

Ik vertel over de black-out en dat ik wakker werd in het park, dat hij dood tegenover me lag. Volledige angst en daarna naar huis rennen. Het bloed dat ik onder de douche van me afspoelde. Bloed waarvan ik niet wist of het van mij of van hem was. Daarna die radeloosheid. Niet weten wat ik moest doen. Hoe ik uiteindelijk mijn tas inpakte en vertrok. Dat ik uren door de stad slenterde en uiteindelijk de ochtendtrein naar Berlijn pakte.

‘Douchen kan zo lekker zijn. Die warme straal over je heen.’

Nee, ze heeft niets begrepen van wat ik zei. De blik in haar ogen is zacht en lief. Totaal ongedwongen.

Als ik Lotte in deze positie zou moeten beschrijven, dan denk ik aan de geur van de lente of versgebakken brood. Nu ik daarover nadenk, heb ik eigenlijk geen idee waarom die gedachte bij me opkomt, maar ze heeft iets onschuldigs en ze ruikt zo lekker. Heel natuurlijk. Ze is mooi zoals ze is. Volledig omringd door onschuld, met haar spitse neus en haar guitige glimlach. Het is bij haar alsof ik thuiskom in een thuis dat ik nooit heb gehad. De manier waarop ze naar me kijkt, soms net iets te lang, speels en verleidelijk.

Op een bepaalde manier doet ze mij aan Manon denken, maar toch anders. Manon was impulsief en spannend. Lotte is behoudend, ze overweegt meer.

‘Weet je wat me lekker lijkt?’ Haar vinger glipt onder mijn bh.

Er schiet een vonk door mijn tepel. Toch die tweede, hij begint in te kakken. ‘Wat lijkt je lekker?’ Ik laat mijn hand in

haar broek en over haar string glijden. Haar lichaam drukt zichzelf strak tegen me aan.

‘Douchen. Samen douchen.’

Ik word wakker met verkrampte kaken, een droge mond en een pijnlijke steek achter in mijn hoofd. Meteen spreek ik met mezelf af dat ik nooit meer drink, net als ik gisteren deed en de dag ervoor.

Tussen mijn wimpers door laat ik mijn ogen voorzichtig wennen aan het flauwe schijnsel dat zichzelf langs mijn half opengeslagen gordijn naar binnen wurmt. In de verte hoor ik glas rinkelen en ik probeer het geluid te plaatsen. Meestal komt het van het café schuin tegenover ons huis, maar deze keer lijkt het uit onze keuken te komen. Zou Lotte het slagveld aan het opruimen zijn?

O shit, Lotte. Er schieten beelden van de vorige avond door mijn hoofd. Alleen zoenen of meer? Nee toch?

In een reflex grijp ik onder de dekens. Fuck, waarom heb ik niets aan?

Ik kom iets te snel overeind en een golf van misselijkheid vliegt door mijn lijf. Er ligt niets op de grond en niets over de stoel. Nee... ik vervloek mezelf binnensmonds, grijp mijn kussen, duw het tegen mijn mond en schreeuw luidkeels.

Godver de godver, niet met Lotte. Ze is te lief. Met een plof laat ik mezelf achterovervallen en probeer te beseffen wat ik of nee, wat wij gedaan hebben. Terwijl de film langzaam in mijn geheugen afspeelt, zie ik ons dansen op een nummer van Cyndi Lauper, met lege flessen als microfoon. Haar handen glijden weer over mijn huid en ik proef de zachte plekjes van haar lichaam.

Ik begraaf mezelf in schaamte en kreun hopeloos diep. Waarom moet bij mij altijd alles escaleren? Ik had zo mijn

best gedaan om haar op afstand te houden. Langzaam laat ik de verkreukte deken los en wrijf met mijn handen over mijn gezicht.

Na een paar minuten grijp ik mijn telefoon en zie dat het iets over tien is. Zaterdag. Oké, dan heb ik dus over minder dan drie uur met Christiaan afgesproken. Ik wieg mijn benen uit bed en grijp het kaartje, dat Christiaan mij gisteren gaf, van mijn bureau.

Krampachtig visualiseer ik hoe het gesprek zal gaan. Kom ik binnen, vertel ik wat er is gebeurd en mag ik dan weer gaan? Zouden er vingerafdrukken genomen worden of moet ik DNA afstaan? Of erger, zou ik in de gevangenis kunnen belanden?

Christiaan zei dat het goed was om dingen af te sluiten en hij had gelijk. Misschien is dat nodig. Alles afsluiten en vanaf een nulpunt een normaal leven beginnen. Het verleden onder ogen komen. Het verleden en het heden.

En opnieuw denk ik aan Lotte. Waarom maak ik het mezelf altijd zo godsallejezus moeilijk?

Met veel pijn en moeite sta ik op, trek een oude joggingbroek uit de kast, hijs mezelf in een slobbertrui en strompel mijn kamer uit. In de keuken plakt Lottes blik op me. Ze heeft haar eenhoornpantoffels weer aan. Aarzelend glijdt haar vinger langs mijn schouder, maar ik pak mijn sigaretten en een aansteker van de tafel en loop naar het dakterras zonder een woord te zeggen. Nadat ik zijn nummer heb ingetikt, steek ik een sigaret aan en puf mijn schaamte uit over de daken van oud Amsterdam.

De telefoon gaat amper over en ik hoor al een stem. 'Met Tom Grainger. Hallo?'

Ik zucht diep in en uit. In de verte rolt een plastic bekertje over het terras. Een paar grote grijze wolken schieten door de

lucht. 'Hi Tom. Je spreekt met Lara. Ik heb je nummer gekregen van Christiaan Westerpark.'

Op de achtergrond hoor ik wat gerommel en hij schraapt zijn keel. 'Ja. Hoi Lara. Cotton is het toch, je achternaam?'

Ik hum voorzichtig.

'Christiaan zei inderdaad dat je contact zou opnemen. Wat goed dat je belt. Ik spreek graag met je af.'

Ik zoek naar de juiste woorden. 'Ik kan en wil wel afspreken, maar ik moet eerlijk zeggen dat ik ook wat huiverig ben.'

Het is even stil en ik neem een hijs van mijn sigaret. De rook zoekt zijn weg via mijn neusgaten naar buiten.

'Dat begrijp ik.'

'Ik ben onschuldig.' Ik wil er zoveel aan toevoegen, maar het lukt niet. Zinnen zonder woorden en een keel als schuurpapier.

'Dan hoef je nergens bang voor te zijn, Lara.' Zijn stem klinkt minder formeel en zachter dan eerst. 'Wanneer komt het je uit?'

'Als het niet te lang duurt, zou ik vanochtend langs kunnen komen. Maar je werkt zeker niet in het weekend? Wil je liever dat ik...'

'Ik kan over een uur op de Lijnbaansgracht zijn,' onderbreekt hij mij.

'Over een uur al.' Ik wrijf in mijn oog en pulk een stukje slaap weg. 'Is rond twaalf uur ook goed?'

Na zijn bevestiging ronden we het gesprek af. Mijn telefoon weerspiegelt mijn brakke gezicht. De wind steekt op en een rilling schiet over mijn lichaam. Ik loop tussen de bloembakken door en ga achter het windscherm van de burens op een van hun stoelen zitten. Mijn maag is onrustig en hoewel mijn keel droog is van mijn eerste sigaret, steek ik een tweede op.

Hoeveel zou Christiaan aan Tom hebben verteld? Er bestaat zoiets als beroepsgeheim, maar een moordzaak is waarschijnlijk voldoende reden om die restrictie opzij te schuiven. Zou hij de naam Jade hebben genoemd of alleen maar gezegd hebben dat zijn patiënt met een stem in haar hoofd leeft? Hoe zou Tom daar straks mee omgaan? Zou hij me behandelen als een of andere gestoorde?

Terwijl de wolken voorbijvliegen en de gedachten in mijn hoofd alle kanten opschieten, neem ik een laatste trek en duw mijn sigaret uit in de plantenbak. Ik sta op en schuifel met hangende schouders weer naar binnen. Lotte.

Onderaan de trap hoor ik nog steeds gerommel in de keuken. Ik haal adem en draai de hoek om. Ze staat bij het aanrecht, veegt een pluk haar achter haar oor en onze ogen vinden elkaar. Alles verstijft en ik bijt op mijn lip.

‘Ik ben een smoothie aan het maken. Wil jij ook?’

We spelen dus poppenkast. ‘Ja, is goed. Lekker.’

Ze heeft een zijden pyjamabroek aan en volgens mij het zwarte topje van gisteren. Haar haar zit wild, ongekamd. Best leuk. Eigenlijk wil ik naar haar toelopen en zeggen dat het fijn voelde om gisteravond zo intiem en vertrouwd met haar te zijn, maar eerlijk, het liefste zou ik gisteravond vergeten. Ik had afstand moeten bewaren. Muur omhoog. Fort Lara. ‘Ik ga even douchen, ik heb veel te doen vandaag.’

Lotte giet de smoothie in een glas en doet voorzichtig een stap in mijn richting.

Instinctief zet ik mijn gewicht op mijn achterste been. Ik zie haar twijfel.

Ze zet het glas tussen ons in op de tafel en knakt met haar vingers. ‘Je wilde vandaag naar de politie, toch?’ Ze spreekt zachtjes en hapert in haar beweging. ‘En je hebt een afspraak met Christiaan om één uur?’

Kutzooi. Ik raap mezelf bij elkaar en probeer normaal te antwoorden. ‘Ja, dat heb je goed onthouden.’

Met vochtige ogen loop ik naar de douche, draai de kraan open en kleed mezelf pas uit als de koude straal langzaam warm wordt. Ik schop mijn kleding in een hoek, stap in de douchebak, draai de kraan iets warmer en ga op de grond zitten. De tranen stromen over mijn gezicht en ik weet eigenlijk niet waarom.

Een uur later loop ik via het betonnen trappenhuis twee verdiepingen naar beneden. Ik duw de veel te zware deur van het fietsenhok open en worstel mezelf onhandig naar buiten. Naast de uitgang staat een oudere vrouw in een van de brievenbussen te gluren. Schuin onder haar staat een sacherijnig klein hondje dat precies op zijn baasje lijkt.

‘Doe je de deur wel goed dicht?’ Haar stem kraakt door mijn kater. ‘Er wordt de laatste tijd veel gestolen.’

Er is zoveel wat ik wil zeggen, maar ik slik elke vorm van sarcasme en onvriendelijkheid in. Het kleine kuthondje volgt mijn bewegingen, precies zoals de hondjes van mijn ouders.

God, wat had ik een hekel aan die beesten. Als ze moesten poepen, moest je ergens op een knopje drukken. Doorgefokt tot er niets anders meer over was dan een apathisch, klein mormel dat je evengoed door een pluche hond kon vervangen. Als ze een paar brokjes te veel aten, scheten ze de hele vloer onder. Als je ze van je bed afduwde – want waarom zou je in hemelsnaam een hond in je bed willen? – zaten ze drie dagen depressief voor zich uit te staren en konden ze, net als mijn moeder, aan de Seresta om bij te komen.

Zonder een reactie te geven, trek ik mijn fiets naar voren en wacht tot de deur achter me dichtknalt. Ik beantwoord haar goedkeurende blik met een diepe zucht en plug mijn

oordopjes in. Ik gooi mijn rugzak over mijn schouder en zie dat de lucht is dichtgetrokken. Een uur geleden was hij grotendeels blauw. Jammer. Op de auto's in de straat liggen kleine druppels en ik knoop mijn spijkerjack dicht.

Terwijl ik wegfiets, probeer ik mijn hoofd leeg te maken. Even genieten van muziek en de frisse wind in mijn gezicht.

Mijn trappers voelen zwaar en mijn benen als lood. Een paar keer kijk ik naar beneden of een van mijn banden zacht is, maar ik kan er niets raars aan ontdekken. Bij het stoplicht probeer ik met een voet op de stoeprand te balanceren, maar ook dat gaat niet van harte.

Echt alles is gammel vandaag. Heb ik gisteren na dat tweede halfje nog iets anders geslikt? De fles wodka vond ik vanochtend zonder dop en met lippenstift op de vloer naast het toilet. Dat moet ik zijn geweest. Geen idee waarom, maar na een avond goed doorzakken staan er vaak meerdere glazen en lege flessen op het toilet.

Lotte is meer van de gebroken glazen. Elk weekend sneuvelt er weer een glas. Of twee, of drie. Alsof haar ruimtelijk inzicht even vlug verdampt als de inhoud van mijn glas. Alleen al daarom ben ik blij dat ik haar wodka heb leren drinken en ze niet meer van die zoete studentenbende drinkt. Cosmo's zijn leuk, maar ons hele huis meurde de volgende ochtend.

Als ik denk aan die avonden met haar, ben ik best trots op wat ik had opgebouwd. Het begon met alleen een kamer huren. Ik wilde afstand houden. Het is te vaak gebeurd dat ik iemand dichtbij liet komen om vervolgens te merken dat ik die persoon pijn doe. Ik heb een onzichtbare magneet voor drama.

Gelukkig leek Lotte ook tevreden met de afstand. We lieten elkaar ons ding doen. Zij werkte veel in de avond en ik was

overdag altijd weg. Als we toevallig samen thuis waren, at ik meestal een kant-en-klare maaltijdsalade in mijn eigen kamer of dook de keuken pas in als zij ging slapen. Ik heb nooit zo'n behoefte gehad aan vaste tijdstippen voor eten. Het dakterras was ook een uitkomst, niets lekkerder dan thuis-komen, een gin-tonic inschenken en met een boek genieten van de lange avond in de zomerzon.

En zo hadden wij elkaar bijna drie maanden feilloos ontweken, tot ze met een fles wodka in haar hand het terras op kwam lopen. Haar mascara droop over haar wangen. Al snotterend kwam eruit dat ze haar baan kwijt was. Ze werkte in de horeca om haar studie te kunnen betalen en verhuurde een kamer om een deel van haar huur te compenseren.

Voor die bewuste avond had ik geen idee wat voor werk ze deed en al helemaal niet dat ze psychologie studeerde. Anderhalf uur later was de fles leeg en wist ik nagenoeg alles van haar. Waar ze opgroeide, dat ze een oudere zus heeft, over haar muzikale verleden, dat ze op vrije avonden en in de weekenden vaak op een conservatorium piano speelt en nog altijd les krijgt. Kosteloos, omdat de muziekdocent een vriendje van haar vader is.

Na de wodka gingen we, bij gebrek aan beter, verder aan een of andere gore droplikeur die al vier maanden stof stond te happen. Ik bleef selectief in wat ik vertelde, maar het voelde goed om echt contact te hebben.

Ze vond, net als ik, dat ik verschrikkelijke ouders had en hilde mee toen ik vertelde over de zelfmoord van Manon. Na veel knuffels en omhelzingen perste zij de laatste druppel uit de fles, likte ik mijn glas leeg en zagen wij er beiden uit als bezopen wasberen. Misery loves company.

Vanaf dat moment was het ijs gebroken. We aten geregeld samen. Ik trok mezelf minder vaak terug en we zochten keer

op keer een goed excuus om iets te vieren met een grote hoeveelheid alcohol. Soms zakten we diep in de bank met een goed boek of netflixten we de ene serie na de andere. Vaak onderbraken we wat we deden voor een leuk, lang en diepzinnig gesprek.

Lotte kon de meest zinloze hypothetische vragen stellen, die ik op een zo belachelijk mogelijke manier beantwoordde. Stel dat je een fetisj voor een specifieke diersoort zou hebben, hoe zou zich dat uiten in de kleding die je draagt? Mijn antwoord: Dan zou ik een schildpaddenfetisj willen hebben, karate leren en verkleed als een Ninja Turtle door de stad gaan rennen.

Als ze eenmaal begon, kon ik mijn boek voor die avond wel wegleggen en rolden we vaak van de bank van het lachen. Het maakte het samenwonen heerlijk ongeremd en vrij. Het gewicht van mijn verleden werd lichter en er gingen soms dagen voorbij waarin ik alles vergat.

In het begin vroeg ik me af of ze trucjes uit haar studie toepaste: hoe krijg ik een emotrut uit haar zelfmedelijden? Maar na een tijdje merkte ik dat dit is wie zij is, gewoon een leuk meisje met een prettig gestoorde gedachtegang. Ik begon te geloven dat ik het misschien wel kon, een normale vriendschap hebben. Geen onnodig drama in mijn leven.

Tot gisteren. Kutzooi.

Hoofdstukken uit het verleden afsluiten

Het politiebureau op de Lijnbaansgracht ligt er deze zaterdagochtend wat grauwig bij. Het pand is kaal, hoekig en zou zichzelf moeten schamen dat het aan een Amsterdamse gracht staat. Voor de deur ligt een oud schip dat is omgebouwd tot een grote fietsenstalling. Ik loop er via een ijzeren brug naartoe, zet mijn fiets op slot en krijg het plotseling erg warm. Mijn maag draait om en ik slik opnieuw de smoothie weg, die Lotte me vanochtend gaf. Ik wrijf een pluk haar van mijn klamme voorhoofd en knak mijn vingers.

In de welkomstruimte zitten vier andere personen. Drie hoofden draaien mijn kant op en een persoon groet terug. Bij de balie staat een jongen met een helm in zijn hand te praten. De politieagente zit veilig achter een glazen wand. Ze mompelt iets over een formulier en wijst naar de tafel in de hoek van de kamer.

Net als ik wil gaan zitten wenkt ze me naar haar toe. ‘Komt u maar, hoor.’ Ze heeft een donkerblauwe polo met gele strepen aan. Haar bruine vlechtjes hangen sierlijk over haar schouders.

‘Hi, ik heb een afspraak met ene Tom Grainger.’

Ze kijkt me aan en tikt wat in op haar computer. ‘Wat is uw naam.’

‘Lara. Mijn naam is Lara en ik heb om twaalf uur een afspraak.’

‘En wat is uw achternaam?’

Ik wrijf over mijn binnenzak. Ja, ik heb mijn paspoort bij me. ‘Cains. Lara Cains.’ Ik vraag me af onder welke naam ik in hun systeem sta.

‘Zou u dat voor me willen spellen?’

‘L.A.R.A.’ Ik merk dat ik haar irriteer en heb moeite om mijn lach te onderdrukken. Oké. ‘C.A.I.N.S.’

Lange opplaknagels vliegen over het toetsenbord en een vel papier rolt uit de printer. Ze drukt op een knop van een intercom en sommeert haar collega. Vlak daarna schuift achter haar een gordijn opzij. Er duikt een man op. Donker, naar achter gekamd haar en een baard met grijze plukken. Naast de balie gaat een deur open en hij neemt haar mapje aan.

‘Hi Lara, ik ben Tom.’ Hij geeft een krachtige hand en glimlacht vriendelijk. ‘Wat goed dat je er bent.’

Ik weet niet wat voor houding ik moet aannemen, maar knik vriendelijk en loop door de deuropening.

‘Ga maar rechtdoor, we zitten aan het eind van de gang, die kamer met de groene deur, aan de rechterkant.’

Ik volg zijn instructies. Elke stap staat gelijk aan afscheid nemen van mijn oude leven.

Doe het touw om je nek en trek het een beetje aan. Zo goed? Ja, perfect. Het trekt vanzelf strak. Ga maar op het bankje staan. Oké, en nu, Tom? Controleer alles nog een keer en bereid jezelf voor op de sprong. Alleen het neerkomen doet pijn.

De eerste twintig seconden zijn het makkelijkst. Daarna slaat de angst toe. Je lichaam begint te protesteren. Je gaat worstelen, je lijf schreeuwt om zuurstof. Paniek. Je wil terug. Maar het is goed. Doe je ogen dicht. Laat het over je heenkomen. Je kan het. Het is de enige manier. Zorg dat je klaar bent. We zijn er bijna. Ik ga de deur opendoen, dat is het moment om te springen. Ben je klaar?

Tom klikt de deur open en ik schrik me helemaal de tering.

‘Je boft Lara, we hebben vandaag de gezelligste kamer in het hele gebouw.’

Ik grijp naar mijn hals en haper tijdens het uitademen. Tom merkt het ook, ik zie het aan zijn gezicht.

De kamer voldoet inderdaad niet aan mijn verwachting. Niet dat ik er een had, maar toch. Een ruime vierkante kamer met twee groene bankjes, een rechthoekige plantenbak en een salontafel met een glazen snoeppot. Een paar zielige Engelse dropjes vragen om opgegeten te worden. Ik draai een rondje en twijfel.

‘Je kan daar je jas ophangen. Hoeft niet, mag wel.’ Hij wijst naar een kapstok vlak naast de deur. ‘En ga maar zitten waar je wil.’

Ik leg mijn jas over de leuning van de bank, ga zitten en probeer de stress uit mijn gezicht te wrijven. ‘Christiaan zei dat ik je kon vertrouwen, maar ik heb geen idee wat ik precies van dit gesprek moet verwachten.’ Het voelt alsof het touw nog steeds om mijn nek zit. Ik weet alleen niet of hij het eraf gaat halen of dat hij het bankje onder mijn voeten zal wegtrekken.

‘Christiaan. Ja, wij gaan ver terug.’ Tom lacht en gaat ontspannen achterover zitten. ‘Hij kwam vroeger vaak bij ons thuis. Mijn jongere broer volgde destijds dezelfde studie, hier aan de VU. Aardige gast die Christiaan. Een echt mensenmens.’

Ik knik. ‘Hij is goed met mensen.’

‘Ja, inderdaad. Maar toen mijn broer op zichzelf ging wonen, raakte ik het contact met Christiaan een beetje kwijt, tot we elkaar bij een politieonderzoek tegenkwamen.’

‘Mijn onderzoek bedoel je?’

Zijn gezicht verraadt geen enkele emotie. ‘Het onderzoek naar het overlijden van een van zijn patiënten.’

Hij pakt de archiefmap van tafel en ik zie de handgeschre-

ven naam erop staan. Lucas Dahmer. Ik realiseer me dat ik zijn achternaam niet kende. Ironisch genoeg moet uitgerend hij de achternaam van een necrofiele seriemoordenaar hebben. Een ijsskoude rilling schiet langs mijn rug.

Ik bijt op mijn lip en draai weg van de archiefmap. In een flits zie ik hem weer voor me tijdens de groepsessies bij Christiaan. Een grote gast met reusachtige handen die bulderend kon lachen. Ik gok dat hij minimaal een meter negentig was. Als we naast elkaar stonden, stopte mijn hoofd waar zijn schouders begonnen. En dat terwijl ik gemiddeld genomen echt niet klein ben. Zijn kaaklijn was zo breed dat hij eruitzag alsof hij brokken metaal kon wegkauwen, maar zijn blik was een soort van aardig. Een goedsul. De grote vriendelijke reus.

‘Lucas Dahmer.’ Ik spreek zijn naam zachtjes uit, alsof ik me wil verontschuldigen voor wat er die nacht is gebeurd.

Tom gaat wat meer voorover zitten. Zijn elleboog leunt op zijn knie. ‘Klopt, het overlijden van Lucas. Daar gaan we het nu over hebben. Jij was daarbij, daar kwam ik later pas achter.’ Hij slaat de archiefmap open en haalt er een plastic zakje uit.

Ik zie meteen wat het is en mijn lichaam schokt. ‘Mijn ketting.’ Ik steek in een reflex mijn hand uit en laat hem trillend in de lucht hangen. ‘Die is van mij. Is hij daar gevonden? Bij Lucas? Ik ben die ketting al jaren kwijt.’

Tom trekt het zakje open. ‘Ja, die hebben we daar gevonden. Zo kwamen we uiteindelijk bij jou terecht. Christiaan identificeerde hem als jouw ketting.’ Hij haalt hem uit het plastic, ik strek nogmaals mijn hand uit en hij laat de ketting erop vallen.

‘Dank je wel. Echt, enorm bedankt. Je wil niet weten... poeh... zo veel herinneringen.’ Ik wrijf er met mijn duim overheen en beloof mezelf dat ik hem nooit meer kwijt zal raken.

‘Ik ben blij dat je er blij mee bent. Mooi om te zien. Maar

we moeten ook even over andere dingen praten.’ Zijn stem wordt wat zakelijker en hij trekt een paar vellen papier uit de dossiermap. ‘Ik ben een tijdje naar je op zoek geweest, Lara, en heel soepel ging dat niet. Eigenlijk liep ik al snel vast en je weet vast wel waarom. De achternaam die jij gebruikte bij Christiaan en eigenlijk alle gegevens die je had opgegeven, er klopte niets van.’

O, shit. Ik kijk angstvallig naar de foto die ik een paar jaar geleden van het internet heb geplukt.

‘Wie is Lara Cotton?’

De foto van het meisje op het formulier lijkt op mij, maar hij zal ongetwijfeld hebben uitgevonden dat ik het niet ben. Iemands identiteit gebruiken is strafbaar. Kutzooi. Zou hij haar gesproken hebben? Nee, deze Lara woont al jaren in New York.

Mijn gedachten vliegen alle kanten op, maar ik kan zo snel geen andere oplossing verzinnen dan de waarheid vertellen. Precies zoals Christiaan zei. De demonen uit mijn verleden confronteren, alles verwerken en die shit voor eens en altijd achter me laten.

‘Ik kan het uitleggen. Ik had echt een goede reden, denk ik. Vond ik toen.’ Ik wrijf met mijn handen over mijn gezicht en bijt in mijn knokkel. ‘Zit ik in de problemen?’

Toms ogen onderzoeken me. Hij tikt met zijn pen op de tafel en gaat weer achterover zitten. ‘Vertel maar. Ik ben wel benieuwd waarom jij jezelf zou inschrijven onder een andere naam, met een adres dat niet van jou is en waarom het nummer dat je had opgegeven als noodnummer, je raadt het waarschijnlijk al, wederom niet bestaat.’

Ik hakkel de verkorte versie van ons drama. Het bi-curieuze meisje dat worstelde met haar ouders en hun religieuze dogmatiek. Dat Manon, net als ik vroeger, een pleaser was,

die iedereen tevreden wilde stellen, al was het overduidelijk dat het niet mogelijk was. Hoe ze zichzelf, haar emoties en onze gevoelens steeds wegcijferde. Dat ik haar onder druk had gezet om een keuze te maken. Met haar rug tegen de muur die haar ouders krampachtig hadden opgebouwd. De muur waar ze geen afstand van wilde en durfde doen.

En uiteindelijk het schuldgevoel, versterkt door de snijdende woorden van haar moeder: 'Het is jouw fout dat onze dochter dood is'. Het ratelt eruit, ongestructureerd en met veel tranen.

Na mijn relaas lijkt Tom verbouwereerd. Ja, hij moet haast wel overtuigd zijn dat ik gek ben. Ik sta op en loop naar de hoek van de kamer en schenk een beker vol met water. Het beweegt alle kanten op. 'Wil jij ook?'

Hij buigt voorover, legt zijn aantekeningboekje op de tafel en schudt zijn hoofd.

Mijn benen zijn slap als ik terugloop naar mijn plek. Met een plof zak ik terug op mijn stoel. Ik kijk naar alle hoeken van de kamer, behalve naar die waar Tom zit. Na twee slokken haal ik mijn neus op en knak mijn vingers. 'Ik had het niet zien aankomen. Had ik het maar zien aankomen.' Een paar tellen is het doodstil in de kamer en ik slik een klodder snot weg. Ik merk dat ik geïrriteerd ben van de emoties die dit gesprek oproept.

Tom zwijgt.

'Nou, dat dus. Is dat wat je wilde horen? Ik had er geen enkele behoefte aan dat Christiaan ging wroeten in mijn verleden. Toen ik me bij hem inschreef had ik geen idee wie hij was en of ik hem wel wilde of kon vertrouwen. Het zou niet de eerste gast zijn die mijn psyche onder een vergrootglas zou leggen, om me vervolgens met de meest zinloze medicatie plat te willen leggen.

Nee, ik had geen zin in hem. Ik had geen zin in wie dan ook. Ik had helemaal nergens meer zin in, maar tegelijkertijd zag ik in dat het nodig was om met iemand te praten. En wat deed ik? Ik zocht op het internet naar de combinatie van Lara en Jade. Ja, Jade... daar zal hij je ook wel over verteld hebben? De stem in mijn hoofd. Zo kwam ik op haar profiel.'

Hij volgt mijn vinger als ik naar de foto wijs.

'Lara Jade. Toevallig had ze dezelfde naamcombinatie en ze leek op mij. Haar oudere foto's dan, want inmiddels is ze een heel stuk ouder en blond. Een succesvol fotografe. En ja, ik heb haar foto's gejat en gebruikt. Het is niet netjes en, alhoewel ik daar natuurlijk helemaal geen behoefte aan heb of wat dan ook, als dat repercussies tot gevolg heeft, ja, dan accepteer ik dat.'

Tom blijft stil. Jemig, wat heb ik zitten ratelen, maar wat voelt het goed om dit eruit te gooien. Ik giet de laatste paar druppels water in mijn keel en zet het bekertje op tafel. 'Is dit wat je wilde horen? Nu weet je waarom ik iemands identiteit heb gebruikt. Ik wilde niet gevonden worden. Ik schaamde me dood en nam het mezelf kwalijk. Alles.'

'Om je gerust te stellen,' begint Tom met een heel rustige en zachte klank in zijn stem, 'je hoeft je geen zorgen te maken over die foto. Het is niet netjes om te doen, maar er is geen aanklacht en jij bent niet de eerste die een foto van het internet gebruikt, met welke reden dan ook.' Hij pauzeert en pakt zijn notitieblok weer op van de tafel. 'Waar ik met name benieuwd naar ben, is wat de relatie tussen Lucas Dahmer en jouw verdwijning is. Wil je dat misschien toelichten?'

Godver, Lucas, ik was hem al bijna weer vergeten. 'Wat wil je erover weten?'

'Alles.'

'Van het begin tot het eind?'

‘Ja.’

God, wat zou ik een moord doen voor een glas wodka of een sigaret. ‘Heb je iets lekkers te drinken?’

Hij lacht. ‘Ik kan een kop thee voor je zetten?’

Ik hum en hij staat op om een waterkoker aan te klikken en twee ranzige zakjes pickwickthee in de bekertjes te hangen.

‘Lucas.’ Ik spreek zijn naam uit en probeer onze eerste ontmoeting voor de geest te halen. ‘Grote gast. Aardig wel. Christiaan probeerde hem met psychotherapie te behandelen, maar dat was bedoemd te mislukken.’

‘Omdat?’ Tom krabbelt wat in zijn boekje.

‘Het bij hem niet geestelijk was.’

‘En hoe wist jij dat?’

Over die vraag moet ik even nadenken. Het echte antwoord is omdat Jade dat vertelde, maar daarmee geef ik te veel over mezelf weg. Wat zou het meest plausibele antwoord zijn? ‘Dat wist ik niet echt,’ reageer ik. ‘Ik dacht het gewoon. Zo kwam hij over. Geen idee waarom ik dat dacht.’

Hij krabbelt weer wat in zijn boekje en ik vraag me af wat het is. ‘Ik heb met Christiaan gesproken over Lucas en jou. Hij vertelde me dat jullie, en dan citeer ik hem: “een speciale band” hadden.’

‘Dat klopt,’ reageer ik impulsief. ‘Ik was, nee... Lucas had het idee dat ik de enige was die hem echt begreep.’

In gedachten vlieg ik terug naar het moment. Op een geforceerde manier had ik Jade altijd buiten de sessies gehouden, maar er zat iets in de blik van Lucas dat me niet aanstond en ik kon mijn vinger er niet op leggen.

Ik visualiseerde Jade en de ruimte werd lichter. Stemmen vervaagden. Bewegingen vertraagden. Volkomen in mijn eigen wereld vroeg ik haar om de situatie te analyseren en met een conclusie te komen. Een noodgreep, maar dat was

wat ik nodig had. Jade bevestigde direct dat hij deed alsof en niet oprecht was. Hij loog over alles. Overtuigend gebracht, dat wel.

Terwijl Jade langzaam wegzoemde en ik weer luisterde naar wat er werd gezegd, zag ik voor het eerst wie hij werkelijk was. Hij was niet gebroken, maar wilde breken. Hij had geen pijn, maar was op zoek naar pijn. Een verdorven geest die zich voorbereidde op een volgend slachtoffer.

‘Lara?’ Tom tikt weer met zijn pen op de tafel.

‘Ja, sorry. Ik zat na te denken over de hele situatie. Het klopt, ik vermoed dat hij een soort van connectie met me voelde. Alsof ik de enige was die hem echt kon zien.’

‘En die specifieke avond. Ik weet niet zo goed hoe ik het moet noemen, maar de avond waarop het gebeurde? Kan jij jouw versie daarvan vertellen?’

Zijn manier van vragen irriteert me ineens verschrikkelijk. Ik ken dit, herken dit. Het patroon in zijn ondervraging is een klassieker, ik las erover in de boeken die bij Christiaan in de kast stonden. Formuleer een vraag expres zo vaag mogelijk en verleid de ondervraagde tot het geven van extra informatie. Analyseer de houding en probeer vast te stellen of het antwoord wordt verzonnen of uit een herinnering komt.

Helaas voor hem is hij te doorzichtig. Ik knipper bewust om de zeven seconden, raak mijn gezicht niet aan en staar naar links en omlaag terwijl ik mijn antwoord formuleer. ‘Zo veel herinner ik me niet meer van die bewuste avond. Ik kwam er net iets te laat achter dat hij me achtervolgde en toen trok hij me achterover. Snel daarna werd het zwart voor mijn ogen. Wat er exact is gebeurd weet ik niet, maar toen ik wakker werd, was het donker.’

Tom kijkt me ongemakkelijk lang aan en zoekt daarna in zijn notities.

Ik neem een slokje van mijn thee en probeer de ultieme rust uit te stralen voor de eventuele andere vragen die gaan komen.

‘Zei hij iets? Of is er een ander detail dat je kan herinneren?’

Ik speel een lange denkpauze en schud mijn hoofd.

‘Een bepaald geluid?’

‘Nee, niets.’

‘En toen je wakker werd? Wat deed je toen?’

‘Ik rende weg.’

‘Waarom?’ Zijn ritme gaat omhoog.

‘Omdat ik bang was.’

‘Waarvoor precies?’

Slachtofferrol. ‘Ja, wat denk je? Ik word aangerand in een park. Na een black-out word ik wakker en heb geen idee wat me is overkomen. Waarom denk je dat ik daar weg wilde? Ik was als de dood dat hij me iets zou aandoen.’

‘Dus toen jij daar wegging, leefde hij?’

Slachtofferrol 2.0. ‘Sorry hoor. Ik dacht dat ik hier met terugwerkende kracht een aangifte kwam doen van een poging tot verkrachting, voornamelijk omdat Christiaan zei dat het goed voor me zou zijn om dit af te sluiten. Hoe de fuck moet ik weten wat er daar verder gebeurd is?’

Ik durf al jaren amper over straat. Zodra het donker is, krijg ik last van angstaanvallen. Het is lang geleden dat ik in een park ben geweest. Daar loop ik het liefst met een zo groot mogelijke boog omheen. Maar wat is je vraag precies? Waar ben je naar op zoek? Of ik hem iets heb aangedaan?’

‘Dat is niet waar ik naar op zoek ben.’

Hij reageert de-escalerend. Bingo. ‘Is er iets anders waarover je wil praten? Dit roept allemaal nare herinneringen op. Ik ben er eigenlijk wel een beetje klaar mee.’

Ik volg naadloos de patronen waarover ik in Christiaans boeken las. Tijdens onze eerste samenkomst zag ik een boekenkast vol met psychologieboeken in zijn praktijk. Drie dagen later had ik in de bibliotheek bijna twintig boeken doorgebladerd. De meest belangrijke informatie was blijven hangen en daardoor herkende ik of en wanneer Christiaan een bepaalde techniek toepaste.

‘Ik heb nog een paar vragen. We zijn zo klaar,’ antwoordt Tom. ‘Heb je hem gezien toen je wakker werd?’

‘Heel vaag,’ reageer ik, terwijl ik net doe alsof ik de scène opnieuw beleef. ‘Het duurde een paar seconden voordat ik me realiseerde wat er was gebeurd. Zoals ik net al zei, hij trok me achterover en daarna werd alles zwart. Toen ik wakker werd, had ik overal pijn, het was alsof ik door een trein was aangereden. En ja, ik zag zijn silhouet, maar ik hoop dat je begrijpt dat ik op dat moment niet zo geïnteresseerd was in zijn welzijn. Wat had jij gedaan in mijn situatie? Die gast was een reus. Zijn pols beetpakken om zijn hartslag te meten? Vragen of hij lekker geslapen had?’ Er schiet een bijna hysterische lach uit mijn keel.

Toms lippen trekken naar binnen.

‘Nee, natuurlijk niet. Ik kroop zo vlug mogelijk weg. Bij elk brekend takje hield ik mijn adem in, bang dat hij me vast zou grijpen. Pas na een paar meter kruipen durfde ik op te staan. Ik heb nooit eerder zo hard gerend en stopte niet voordat ik bij de rand van het park was. In het schijnsel van de lampen zag ik schaafwonden op mijn handen. Uit mijn haar trok ik klonten geronnen bloed.’

Tom maakt een aantal notities en knikt. Ik zie dat hij peinst over mijn antwoord. ‘Dat moet heel eng zijn geweest.’

‘Ik denk niet dat het woord eng de lading dekt. Maak er maar een afschuwelijke nachtmerrie van.’

Het blijft even stil. ‘Dat kan ik me heel goed voorstellen.’ Zijn stem is zachter. De blik in zijn ogen ook. ‘Helaas moet ik ook een heel persoonlijke vraag stellen. Zelf ben ik niet bekend met, hoe zal ik het noemen, je ziektebeeld. Dat waarvoor je in behandeling was bij Christiaan. Een dissociatieve identiteitsstoornis heet dat, toch?’

God, wat heb ik een hekel aan dat woord. Ik zucht hardop. ‘Ja, dat klopt.’

‘Als jij het over een black-out hebt, betekent dat in jouw geval dan,’ ik zie hem even zoeken naar de juiste formulering, ‘dat je wisselt van identiteit? Werkt dat zo?’

‘Ik snap je vraag en ook waar je naartoe wil. Daar heb ik ook over nagedacht, want ook ik wil weten wat daar is gebeurd. Zeker toen ik hoorde wat hem was overkomen. Maar nee, ik moet die nacht mijn hoofd hebben gestoten of hij heeft me gewurgd tot ik buiten bewustzijn raakte. Iets in die richting, een andere verklaring heb ik er zelf ook niet voor.’

Toms gezicht vertrekt. Waarschijnlijk had hij gehoopt hiermee te kunnen scoren.

Voordat hij verder gaat, stel ik een wedervraag: ‘Nu we het daar toch over hebben. Ik ben zelf ook heel benieuwd naar wat er die nacht is gebeurd. Hoe is hij om het leven gekomen?’

Indringend kijkt hij recht in mijn ogen. Daarna verplaatst hij zijn blik naar mijn handen en vervolgens weer naar mijn gezicht. ‘We hadden een hypothese. In het begin duidde alles erop dat er een gevecht had plaatsgevonden. Een fataal gevecht. Na een grondig onderzoek van de patholoog-anatoom bleek dat de meest voor de hand liggende doodsoorzaak een hartaanval was. Mocht je het jezelf afvragen, dat is ook de reden waarom we jou al vlug als verdachte hadden afgeschreven. Misschien was de spanning te groot. Escaleerde het op een manier die hij niet had voorzien en raakte hij in paniek.’

Ik slaak een diepe zucht. ‘Dus het lijkt op een natuurlijke dood?’

‘Daar lijkt het wel op, ja. Technisch gezien is er dan ook niets dat we jou ten laste kunnen leggen, behalve dat je ons een grote berg werk had kunnen besparen door aangifte te doen.’

Er valt een last van mijn schouders. Christiaan had gelijk. Het was een goed idee om hierheen te gaan en hopelijk kan ik hiermee dit hoofdstuk uit mijn verleden afsluiten.

Na een paar minuten verder praten met Tom breien we een eind aan het gesprek.

Hij drukt me nogmaals op het hart om voortaan niet weg te rennen, maar naar de politie te gaan. En dat ik er dit keer met een waarschuwing van afkom dat ik iemands identiteit heb gebruikt, maar dat er een aantekening in mijn dossier staat en dat ik hier een volgende keer flinke problemen mee kan krijgen.

Na een stevige handdruk en meerdere bedankjes van mijn kant, loopt Tom mee naar de uitgang. Daar laat ik mijn telefoonnummer, adres en een kopie van mijn identiteitsbewijs achter. Bij de deur kijkt hij me niet alleen vriendelijk, maar nogmaals indringend en weer onderzoekend aan. Zou het hiermee echt afgerond zijn?